

O nevihti.

Veter tuli, drevje ruje,
Hrastom vrhi se šibé,
Grom bobni in plôha suje
Na vrtove, na poljé.

Têmna, grozna so nebésa,
Strahovít viharja hrum,
V gôri strela skale stresa,
V dol vodá valí se šum.

Kar potókov hudournih
V gôrskih spalo je doméh,
Vsi drevé se v tokih burnih
Po strminah, po bregéh . . .

Vse trepeče po naravi,
Hrib se ziblje, poka čér;
Ptica skriva se v goščavi,
Pláho v gozdu tuli zver.

In ko stvarstvo vse trepeče,
Človek se ne šibi sam?
O, preslábo, preboječe
V prsih jaz srcé imám!

In zató v tesnôbi pláhi,
Ko nevihte vré vihá,
Trem se in v težkem stráhi
Gledam Tvojo moč, Vladár!

Ali, Oče siloviti,
Jedno upam trepečoč:
Da me brani, da me ščiti
Ista silna Tvoja moč!

Mih. Opeka.

Črtice z avstrijskega juga.

(Piše dr. Jos. Marinko.)

I. Sarajevo.

Kaka čustva so mi prevevala srce, ko sem zagledal bosansko prvostolnico, tega ne morem popisati. Kaj smo čuli in slišali o nji nekdanj, kaj zlasti poslednja leta! Sarajevo, — s stoterimi džamijami, ponosna vladarica Bosni, kako si lepo po prekrasni legi koncem velike ravni, sarajevskega polja!

Ko dojdem z vlakom na sarajevski kolodvor, videl sem mnogo ljudstva, posebno mnogo še sarajevske gospode, ki je pričakovala bosanskega načelnika Appela. Dasi je bila gneča, vendar so natančno zahtevali potni list od vsakega ptujca. Meni je — kakor že v drugih bosanskih mestih — dobro služila uradniška knjižica ali legitimacija. Pokazal sem jo, zapisalo se je ime in pa, kje bom stanoval, pa je bilo dobro. Pa vendar se je pokazalo tudi tu, kako pazijo ostro na ptujce; drugi dan namreč je prišel mestni stražnik vprašat v moje zasebno stanovanje, sem-li tukaj, ali nisem.

Konjski železniški voz ali „tramvaj“ me je potegnil do stolne cerkve, odkoder sem jo brž mahnil v hišo gospodov kanonikov, kjer sem mislil pozdraviti prijatelja iz mladih let, gospoda kanonika in generalnega vikarija dr. J. Varal sem se sicer, ker je moral malo prej po nujnih opravkih v Beč in Brno, a njegov tovariš, kanonik

in urednik lista „Vrhbosne“, me je sprejel z ljubeznivostjo, s kakoršno se odlikujejo hrvaški duhovniki.

Sreča zame, da je bil prišel na kolodvor sluga gospodov kanonikov, pošten slovenski Vrhničan, zakaj brez njega bi bil težko našel ono oddaljeno ulico visoko na bregu med samimi turškimi večjimi in manjšimi zgradbami. Cesta do nje je prav turška, potlakana z debelim kamenjem; noben voznik bi me ne bil mogel gori peljati. Tudi ni kratka; dejal bi, da je skoraj četrt ure od stolne cerkve. Ubogi kanoniki posebno še po zimi! Pa še to hišo so si pridobili sami le z velikim trudom. Na Dunaju so dobili na posodo novcev, kupili turško hišo z malim vrtom ter si jo priredili za skromno bivališče. Reči pa treba, da ni nikakor niti dostojna niti pripravna za nadbiskupski vrhbosanski kapitel, naj se že gleda na kraj ali pa na malo-prostorno hišo samo. Brez dvoma bodo prej ali slej napravili dostojnejši stan blizu prestolne cerkve.

Pot od Travnika me je utrudila. Radi tega sem izkušal napraviti si vse čim najbolj domače v sobi svojega odsotnega prijatelja; počitka sem bil res potreben. Prečastni kanonik J. se je s služabništvom vred prizadeval, da mi osladi prve ure v Sarajevu, kolikor je le mogel. Milo mi je bilo v tej ljubeznivi družbi. Tu